

proxime accedat. Lector, velim, animum a me parumper auertat, Dannhauerum aut Piscatorem disputare ipsum putet.

§. I.

Vniuersalem totius generis humani resurrectionem futuram demum esse ad diem extremum, nemo inter Christianos, eidentissimorum scripturae effatorum Joh. VI, 39. -- 54. XI, 24. memor, in dubium vocabit, id tamen non videtur impedire, quo minus aliqui homines ab illa uniuersalitate excepti, citius die extremo ad vitam redire dicantur. Ut enim ista uniuersalitas non elevatur, dum homines in die extremo adhuc superstites, *qui, ut loquitur Tertullianus, ¹⁰ continuabunt vitam lucrifacta morte per vicariam demutationem, nec mortis nec sepulturae participes futuros credimus, dumque alios plures in scriptura nominatos ante nouissimum diem resuscitados esse scimus; ita pariter nihil isti doctrinae decedit, si praeter hos etiam alii singulis subinde seculis a Deo e sepulcris excitari putentur. Sufficit, si tuto credamus, omnes et singulos homines, pios non minus quam impios, omnis aetatis, sexus, dignitatis, regionis aliquando vere ad vitam reuocandos esse, ut animo corporeque coniunctis aeternam mercedem ex iustitia diuina pro meritis adipiscantur. Quo autem tempore, quo anno, quo die, serius an citius quis resuscitetur, ad rem proprie non spectat. Imo et confirmatur carnis resurrectio generalis, cum excipitur specialis, ut loquitur Afer. " Quapropter salua fidei analogia, veritate resurrectionis extremo die expectandae immota, de particulari quorundam piorum resuscitatione academice disputare licebit. Disputationem vero hanc ita instituemus, ut I. argumenta quaedam proferamus, quae sententiam Dannhaueri approbare videntur, eademque examine-*

mus.

¹⁰) De resurrect. c. 42.

¹¹) Tertull. l. c. c. 50.